

РЕШЕНИЕ

№ 26629

гр. София, 01.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 10.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **3877** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на жалба с вх. № 11168 от 01.04.2026 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № УРИ 433200-31536 от 16.03.2026 г. по описа на Отдел „Пътна полиция“ (ОПП). Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Министерство на вътрешните работи (МВР), подадена от Д. С. К., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], вх. А, ет. 5, ап. 28 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 1, б. з) г) от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) № ГРАМ-2063159 от 11.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към ОПП- СДВР, с която спрямо жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.
В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е незаконосъобразна и продължаващото действие на наложената ПAM, доколкото не е доказано наличие на узнаване от страна на собственика за прекратената регистрация, а след проверката нарушението е било незабавно преустановено чрез сключване на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ ИГО) и последващо връщане на регистрационните табели. Инвокират се доводи, че към момента на сезиране на съда противоправното състояние е отпаднали и липсва необходимост от продължаващо действие на мярката, тъй като целта ѝ вече е постигната, а изпълнението и му причинява значителна и трудно поправима вреда. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата и предлага да се уважи по изложените в нея съображения.
Ответникът – младши автоконтрольор към ОПП-СДВР, редовно призован, не се явява,

представлява се от юрк. М., която оспорва жалбата и предлага да не се уважава.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство, е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА, № 5044057 от 11.03.2026 г., издаден от Е. М. В., на длъжност „младши автоконтрольор“ при ОПП-СДВР, с който е установено, че на 11.03.2026 г., около 08:54 ч., Д. К. е управлявал лек автомобил Сеат И. с рег. [рег.номер на МПС], собственост на С. Л. Грамов, и при проверка в [населено място] по ул. В. С. с посока на движение от Българска легия към [улица] е установено, че оспорващият управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред (от направена справка ОДЧ 99 дерегистриран е служебно по чл. 143, ал. 10 на 06.01.2026 г.). Допълнително при проверката е установено, че водачът не използва обезопасителен колан, с какъвто е оборудван автомобила. Констатирани са нарушения по чл. 140, ал.1, пр. 1 ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред и по чл. 137а, ал.1 ЗДвП – водач на МПС от категории М1,М2, М3 и N1, N2 и N3, когато е в движение, не използва обезопасителен колан, с който МПС е оборудвано. С АУАН са иззети 2 бр. табели с номер Р., СУМПС и СРМПС.

На АУАН има саморъчно написана декларация, че на 12.03.2026 г. нарушителят е получил СРМПС-част2 и 2 броя рег. табели Р.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал обжалваната Заповед за прилагане на ПАМ на 11.03.2026 г. и е наложил принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, а именно „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата и административната преписка документи, както и допълнително ангажираните такива.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14-дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б. "а" се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на инспектор Е. М. В. при ОПП - СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 81213-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. и заповед № 513з-9720 от 13.09.2024 г. на директора на СДВР., както и Удостоверение № 513з-51003 от 12.05.2026 г. на началника на 04 сектор към отдел „Човешки ресурси“ – СДВР.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал. 1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че обжалваният акт е издаден в предвидената в чл. 59, ал. 1 от АПК писмена форма и притежава задължителните реквизити, визирани в чл. 171, т. 1, б. „з) г)“ от ЗДвП, във връзка с чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. В същата са посочени фактическите обстоятелства, възприети от органа.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт

обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти /изложени като мотиви в акта/ и доколко същите се субсумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, респективно дали се следват разпоредените с акта правни последици.

Съгласно нормата, посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт – чл. 171, т. 1, б. з) г) ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

Приложената на жалбоподателя ПАМ от фактическа страна се основава на управление на МПС със служебно прекратена регистрация поради несклучване на задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ за управляваното от него МПС. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, посочена в заповедта, служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането (КЗ) и се уведомява собственикът на пътното превозно средство. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите.

В конкретния случай няма данни до собственика на автомобила да е изпращано уведомление за служебно прекратената регистрация на МПС по чл. 143, ал. 10 ЗДвП. г.

Видно от приетата по делото застрахователна полица № BG/06/126000878233 от 11.03.2026 г. за застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за лек автомобил Сеат И. с рег. Р., се установи, че веднага след нарушението на 11.03.2026 г. за процесното МПС има сключена валидна ЗГО. Следователно държавната принуда в конкретния случай, насочена едновременно срещу МПС, на което с АУАН са отнети регистрационните табели и срещу водача, се явява прекомерна и непропорционална. Обществения интерес е защитен, като с отнемане на регистрационните табели и СРМПС, а нерегистрираното превозно средство е спряно от движение. Същевременно държавната принуда по отношение и на жалбоподателя, се явява непропорционална, доколкото с още преди издаване на оспорената ЗППАМ е сключвана и застраховка "ГО" и следователно необходимостта от превенцията за извършване на повторно нарушение с това МПС е отпаднала.

С оглед гореизложеното няма надлежно приложени доказателства, че са налице основанията за извършено нарушение от категорията на посочените в разпоредбата чл. 171, т.1, б. з)г) ЗДвП, а именно чл. 175, ал. 3 ЗДвП, което означава, че на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка без наличие на правно основание.

Приложената на Д. С. К. с обжалваната заповед ПАМ на основание чл. 171, т. 1, б. 3)ГГ) ЗДвП) – „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение на чл. 175, ал. 3 ЗДвП до решаване въпроса за отговорността“, е в нарушение и при неправилно приложение на материалния закон.

С оглед на гореизложеното, жалбата е основателна и оспорената заповед следва да бъде отменена. По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 предл. 2 от АПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 8-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. С. К., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. з) гг) от Закона за движение по пътищата № GRAM-2063159 от 11.03.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към ОПП- СДВР.
Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: